Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	efter Gustav Schwab ved A. Munch.
Titel | Title:	Legende om de hellige tre Konger : i tolv Romanzer
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Christiania : Johan Dahl, 1852
Fysiske størrelse | Physical extent:	44 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

1258

Munch.

Legende

SKAND. SELSKAB

Bibliotheca regia publica.

53.-383.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 079466

+ REX

BIBLIOTHECA REGIA

Legende
om de
hellige tre Konger.

I tolv Romanzer.

Efter

Gustav Schwab

ved

A. Munch.

SKAND:SELSKAB.

Christiania.
Forlagt af Johan Dahl.
1852.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Trykt hos Carl C. Werner & Comp.

En Aftenstund sad jeg saa ensom og mørk,
Af Kummer fast mit Hjerte vilde briste —
Jeg stirrede ud i min Fremtids golde Ørk
Og ingen Trøst i Verden jeg vidste.

Da faldt mig i Hænde den gamle Stjernesang
Af en ægte Herrens Sanger gjendigtet,
Jeg grebes af den dybe, den underlige Klang
Fra Østen, som end aldrig har svigtet.

Og alt som jeg læste, vel i mit Sind opgik
Fornyet Længsel efter hiin Stjerne;
Mit Bryst af Trøstens Bæger en Draabe alt fik
Og Haabet dæmred' sagte i det Fjerne.

Thi endnu kan jo Stjernen, som Kongerne
saae,
Mildt straale over Livets dunkle Bølge,
Og endnu kan Enhver jo til Frelseren naae
Som trofast efter Stjernen vil følge.

Hiin Sang har jeg her paa mit Moders=
maal omsat
I Haab, at den kan glæde og Andre:
Thi Alle maa vi dog i den jordiske Nat
Vor kongelige Pilgrimsgang vandre.

SKAND:SELSKAB.

I.

Hvorledes tolv Stjernetydere bleve satte paa et Bjerg i Morgenland.

Omstrømmet mildt af Krydderdufte,
Af Cederskoves Bølgegang,
Der staaer i Østens dybblaa Luft
Et Bjerg, af alle først i Rang.
Veien didop er steil at finde,
Men herlig der er Nattens Magt;
Tolv Oldinge staae paa dets Tinde
Og skue ind i Himlens Pragt.

De hylle sig i lange Klæder
Og slumre, medens Dagen varm
Dybt under dem paa Land, paa Stæder
Udbreder Glands, og Dunst, og Larm.
Af Nattens Aande først de vækkes
Naar den i Skovens Kroner gaaer —
Mod Himlen, som med Stjerner dækkes,
Hver Olding da sit Blik opslaaer.

Med Tegn og Skrift oplukket lyser
Her Himlens Bog saa underfuld,
Hvad nede kuns med Sølvskjær gyser
Det straaler her som røden Guld.
Bley jordisk Skjæbne nogensinde
I Stjerner læst med Lykke god,
Da var det her, paa denne Tinde,
Paa Bjerget hvor Guds Seer stod.

Og hine staae der, at udgrunde
I Stjernerne Guds Raad og Vei, —
I denne rige Sæd de funde
Sit Sædekorn dog endnu ei:
Stjernen, som herlig, klar at kjende,
Fremfor de andre straalefuld,
Et Lys, en evig Glands skal tænde
For Hedningernes Blindhed huld.

Stjernen, som Bileam forkyndeb'
Som for en Konge straale vil,
Som sone skal, hvad Verden syndeb',
Som herske skal i Verden mild.
Saa lød den Vises Spaadom prægtig
For det forbauste Morgenland,
Den kaldte hine Gamle mægtig
Til Nattevagt paa Bjergets Rand.

Haab jævner for dem Veiens Høie,
Gjør deres Fod ved Afgrund tryg,
Haab styrker deres gamle Øie
Og retter dem den krumme Ryg.
Og bliver deres Blik end slukket
I Døden, før det Stjernen saae —
Det vaagner der, hvor det blev trukket,
Der, hvor de tusind Sole gaae.

II.

Hvorledes Stjernen lod sig tilsyne.

Saa gik til Stjernerne end Mange
Som den Forjættede ei saae,
Og Andre stege op, at fange
Dens første Glimt paa Himlens Blaa.
De ogsaa gik i Troen heden
Og døde fro i Haabets Lyst,
Og ingen Tvivl forstyrred' Freden
I deres lysopfyldte Bryst.

Men Tolv der stedse blev tilbage
Paa denne høie Nattevagt —
De slumrede de lange Dage
Og saae i Drømme Stjernens Pragt.
Just laae de stille nær hinanden
Og sov i Aftnens første Duft —
Da vækker dem en Glands ved Randen
Hvor Jorden rører Himlens Luft.

Dem Blikket gløder, Hjertet svulmer:
Thi som med Morgenglands igjen
Ved Aften det i Østen ulmer,
Og alle Stjerner blegne hen.
Det stiger, stiger — det er ikke
En Stjerne blot, det er en Sol,
Som selv sin Glands har kunnet drikke
Af Lys fra Evighedens Pol.

Den sender lange, gyldne Straaler,
Ei lig de andre Stjerners Skin
Som denne nye Glands ei taaler,
Men zittrer mat og svinder ind.
I hele Strømme ned den bringer
Sit rene Lys, fra Kilden skjær —
Som slog en Ørn de brede Vinger
Saa flammer Straalen fjern og nær.

De Tolv i Toner Tegn udsendte
Til Landet under Taagens Flod,
Imedens Stjernen herlig brændte
Og over Bjerget stille stod.
Den stod, og veg ei for det Dunkle,
Og Morgnens Dug dens Billed bar —
Da Solen kom, man saae den funkle
Uslukket end, og stærk og klar.

Der blev en Jubel og en Gysen
Da man nu over Dal og Fjeld
Saae tvende Soles klare Lysen
Og Alt i dobbelt Straalevæld.
Det var, som om med Tunger sjunge
De tvende Lys paa Himlens Slot —
Det var som tusind Røster runge:
Gaaer! at modtage Eders Drot!

III.

Hvorledes tre Konger brøde op for at drage efter Stjernen.

Opstode da vel Konger tre
(De vidste ikke af hverandre)
Paa Stjernens Gang de monne see
Og toge paa med den at vandre.
Alt længe vented de saa vist
Paa Herren, som skal frelse Jorden —
Men nu er Længslens skjulte Gnist
Ved Stjernen til en Flamme vorden.

Enhver af dem bereder sig
Nu i de tre fjernt skilte Stæder
Med Offer, Gaver, kongelig,
Med Smykker, kostelige Klæder.
Nu Muuldyr og Kameler faae
Sin tunge Last af Gods og Vare,
Den stærke Hest maa bøiet gaae
Ved Siden af sin Vogterskare.

Hver tager med hvad bedst han har
Af eget Lands fornemste Gaver:
Guldstov og Ædelstenen klar
Araberkongen med sig haver.
Mens Sabas Drot af Træets Blad
Den ædle Virak-Saft udtvinger,
De Tharsers Drot paa gyldent Fad
Den dunkle Myrrhaurt medbringer.

Hvad Legemet til Nødtørft faaer
For lang Tid læses med paa Toget.
„Fra Jakobs fjerne Folk udgaaer
Den Herrers Herre!" saa lød Sproget.
Didhen dem trækker Stjernens Tegn —
Dog kjende de ei til hverandre,
Fjeldryg og Orknens vilde Egn
Adskiller Veiene, de vandre.

De ruste ud Krigshæres Magt
For den Nyfødte at modtage,
De see i Aanden alt hans Pragt,
Hans Kongeborg med Kobbertage.
De bygge kjækt med indre Sands:
Af Marmor klar de Borgen bugge,
Og indenfor, i Duft og Glands,
Der sover han i gylden Vugge.

Thi slig, og større Herlighed
Dem lover Stjernen, som de følge,
Som sender gyldne Strømme ned
Af Lys paa Togets lange Bølge.
Hvor saadan Kraft sin Glands udslaaer
Paa dunkle Veie, dybe Grunde —
Ja, vared Reisen end et Aar,
Den aldrig dog dem angre kunde.

IV.

Hvorledes Kongerne droge frem.

Dog var end Reisen nok saa lang
Saa gik dog Farten underbar,
De fulgte jo den Stjernes Gang
Som meer end Solen selv er klar.
Ei Hunger kom, ei Søvn paa dem —
Det var en evig, lige Dag,
Utrættet deres Dyr gaae frem
Med rappe Hovtrin, Slag paa Slag.

I Herberg hviler Toget ei —
Dem standser ikke Lyst, ei Kval,
I Flugt de drage deres Vei
Tillands, til Vands, paa Bjerg, i Dal.
Vidt Byers Port dem aaben staaer,
Frem storme de med Hest og Mand —
Til Bymænds Ore Larmen naaer,
Men knapt de Toget vine kan.

Kun vidner den nedtraadte Jord
At ei et Drømmesyn foer hen —
Hver spørger: Seer du dette Spor? —
Den blanke Skare, saae du den?
Hvorfra, hvorhen gik denne Trop?
Gjaldt det en Kongethrone da?
Saa farer Rygtet bange op,
Men hine er alt langt derfra.

V.

Hvorledes Kongerne traf sammen.

Da nu den tolvte Nat tog Ende
Som dog ei ret var Nat at kalde,
Da monne Taager om dem falde
Saa Stjernen hørte op at brænde.
Saa blev og Solens Glands forborgen —
Da kunde Toget ei sig samle,
Det var den første Vandringsmorgen
De maatte tungt i Mørket famle.

Og paa en Bjerghøis Klippeblokke
Den Ene standsed da sin Traven:
Det var Araberkongens Skokke
Som her nu hvilte Vandringsstaven.
Forgjæves i det tykke Dunkle
Den Konge speided efter Veie,
De saae ei Sol, ei Stjerne funkle,
De kjendte ei sit eget Leie.

En Larm tætved, som blev der læsset
Ogsaa af andre Dyr, dem vakte —
Det raslede i Klippegræsset,
Som Andre og til Ro sig strakte.
Og der kom nære Svar paa Brølen
Af Kvæget i Araberhjorden —
Nu løftet Taagen sig med Nølen
Og der blev atter Dag paa Jorden.

De paa en Korsvei sig opdaged' —
Over for Kongen holdt en Anden,
Som ad en anden Vei var draget:
En kraftig Mand med Hjelm om Panden.
Bag denne Ryttere fremdrage
Med Faar, med Kvæg og med Kamelen —
Da Begge ikke længer tage,
En Skræk dem flyver gjennem Sjælen.

Og medens Hver fortabt end sidder,
See! paa den tredie Vei fremfarer
En Tredie, fulgt af Mohrerskarer,
Han selv een ung, en ravnsort Ridder.
Hvad bringer Eder fra det Fjerne?
Han raaber til de tvende Andre —
Blev I, som jeg, ført af en Stjerne
I vilde mere lystigt vandre.

Den Anden svared: Vel en Stjerne
Og mine faste Fjed fremleder,
En Mand gaaer ikke i det Fjerne
Blindthen — et Maal han sig bereder.
Den Første sagde: Ikke bryder
En Olding op, naar Lys ei vinker:
Et Kald fra Sjælens Lys jeg lyder,
Et himmelsk Lys til mig nedblinker.

De række nu hinanden Haanden,
Hver synes kun sig selv at svare,
Enhver nu veed, oplyst af Aanden,
Hvorfra, hvorhen, til hvem de fare.
Den Gamle, Ynglingen og Manden
Een Sjæl, eet Hjerte nu kuns gjemme,
De give Broderkys hinanden
Og love Gud med fælles Stemme.

Vel Taagen end, som op mon drage,
Holdt Stjernen skjult for deres Øie,
Men under sig de nu opdage
Den Stad, de troed' Maal for Møie.
Der, i Olivenskygger hviler
Jerusalem, de Jøders Dronning!
Der ligger den, og mægtig smiler,
Som om den venter paa sin Konning.

O vidste I, I Fyrster bolde
Paa hvilken Høi Jert Tog holdt stille,
Og hvorfor Stjernen ikke vilde
Paa den sin Straaleglands udfolde!
Ei er han der i Staden baaren,
Ei søger der den Konges Møde —
Dog denne Høi — den er udkaaren,
At der han skal paa Korset bløde!

VI.

Hvorledes Kongerne droge ind i Jerusalem og kom til Herodes.

For Solen svandt nu Taagens Dække,
Stolt glimred Tempel, Borg og Stad
Da Toget, Række efter Række
Drog ind igjennem Porten glad.
Da blev opfyldt hvad der stod skrevet:
Til Dig, o Stad, Hedningers Magt
Med Gods og Guld vil blive drevet,
Og om din Port Kameler lagt.

Dog De, som boe derinde, gyse
Da de nu see det stolte Tog
Af Folkene, som fra det lyse
Det fjerne Østen til dem drog.
Ei Staden kan den Mængde holde:
Torvet er fuldt, og Porten med,
Den leirer sig om Byens Volde
Og ligger som en Hær derved.

Da tænkte man paa Fædres Dage,
Der saae de fjerne Folkeslag
Om Vold og Muur som Fiende drage,
Og storme dem en blodig Dag.
Da lød mangt bange Raab paa Gaden:
See Indianer! Perser, Mohr!
Husk! deres Fædre plyndred' Staden,
Hvo veed hvad Sønnerne os svor?

Herodes og, den gamle Synder,
Blier vækket af den Larmen nu,
Han troer den Himlens Straf forkynder —
Fra Vinduet speider han med Gru.
Dog snart han mærker Rædselstumlen
Til stille Lyst sig vende om —
Nysgjerrig hvisker kun en Mumlen
Om Budskab, som med Hine kom.

Han hører grant hvad Folket siger:
„Den, Gud har lovet, født er nu!"
Og streng Prophetens Spaadom stiger
Idag op for hans mørke Hu.
Skriftkloge nu og Præster hentes,
Et Raad han samler i sin Hal
Og spør': Hvor er, og hvorfra ventes
Den, efter Skriften komme skal?

Med eet Ord aabne Alle Munden:
„Prophetens Ord Du kjender let,
Ei tyder det, O Herre, Stunden,
Men Stedet vel betegner det:
„„Du lidet Bethlem er udkaaret,
Fremfor al Juda fryd Dig vel;
I Dig den Herre bliver baaret
Som skal beherske Israel.""

Nu har alt Kongen nok. Han beder
De Fremmede at gjæste sig;
Man hemmelig dem da indleder
I Slottet, lidet hæderlig.
Men herlig smykt, med Ild i Øiet
De Fyrster træde frem paa Stand,
Han staaer saa ussel der, saa bøiet —
Nei, saadan Konge er ei han.

Dog tale de med værdig Neien:
„Vi see, at Du er dette Lands
Beherſker! Viis os nu da Veien
Til Kongebarnet, Folkets Glands.
En Seers Ord har fra det Fjerne
Os bragt herhid, til ham og Dig —
Alt længe saae vi Barnets Stjerne,
Er det din Søn, din Afkom, ſiig?"

Men han, i Hjertet haardt bedrøvet,
Med hyklerſk Smiil dog talte saa,
I alskens Falskhed vel indøvet:
„Ei i mit Huus I søge maa!
En anden, og en større Herre
Propheterne forkynde vel —
Ei af min Slægt er han, desværre,
Dog fryded' Budskabet min Sjæl.

Thi siger mig naar I hans Stjerne
Oprinde saae, og paa hvad Sted —
Jeg selv, o tro mig, vil saa gjerne
Ham tjene, naar kun Alt jeg veed.
De gamle Sagn ham lader fødes
I Bethlehem, i Davids Stad —
Iil, meld mig naar med ham I mødes,
Drag ei forbi mig, gjør mig glad!"

Han tier, og af sorte Indre
Hans Aasyn fylder sig med Nat —
De Kongers Blik dog lyse tindre,
De fatte ei hvad List er sat.
De Dag og Stund berette ærligt
Da Stjernen førstegang de saae,
Saa hilse de ham blidt og kjærligt
Og videre mod Christus gaae.

Og Hest og Mand og Hjorders Vove
Ud bølger gjennem Stadens Dør.
Jerusalem nu til at sove
Sig lægger atter, alt som før.
I Slottet kun, der vaager, dirrer
Herodes for de Gjæsters Ord;
Han regner hid og did, forvirrer
Sig selv i List — han lugter Mord.

VII.

Hvad der møder Kongerne paa deres Fart til Bethlehem.

Hvor yndig grønne staae de Enge
Igjennem hvilke Veien gaaer
Til Bethlehem! Hvor fulde hænge
De Høie af en evig Vaar!
Den Dal veed ei af Hagelbyger
Og ei af Sommersolens Glød,
Den vilde Samum der ei føger,
Der vifter kun en Luftning sød.

Dergjennem Kongerne nu drage
Den Vintergang, saa foraarsskjøn:
Naar Sol gaaer under, blier tilbage
Smaragdglød over Dalen grøn —
De Bjerge staae som Guld saa røde,
Fjernt blinker Bækkens Sølvervei —
Vel Sol forlængst gik Hav tilmøde,
Men Stjernen dem forlader ei.

Idag dens Glands hvert Skridt vil signe,
Den gaaer saa fast, saa rask foran —
Ja, selv dens Straaler Fodtrin ligne
Og deres Spor de kjende kan.
Ret som en deilig, klar Regnbue
Langs Dalen, ei i Skyen staaer —
Saa vise Vei de Straalers Lue
Og som en gylden Stribe gaaer.

Ved Høien hist en Hyrdeskare
Har sig til Nattehvile lagt,
Men er ved Stjernens Straaler klare
Op af sin første Slummer vakt.
Det hvide Stjernelys nedrinder
Paa Faarehjorden, blødt og klart,
De fromme Hyrders Aasyn skinner
Deraf saa mildt og underbart.

Da Kongehæren stolt fremdrager
De Hyrder reise halvt sig op —
Paa flygtig Hest hen til dem jager
Nu Tharserfyrsten, i Galop:
„Forfærdes ei, I Hyrder fromme,
Vi ere ei en fiendtlig Hær,
Ei efter Bytte hid vi komme,
Vi kaste ei mod Eder Spær.“

En Olding ham imøde træder
Og hilser: „Strenge Herrer! vist
Nu skeer der Under alle Steder:
Her saadant Tog, og Stjernen hist!
Dog frygte vi ei meer for Farer,
Og denne Glands os blænder ei:
Thi viid, at vi saae Himlens Skarer,
Og skued meer end Stjerners Vei.

Nat er det tretten Gange vorden
Nu siden her vi stille laae —
Da gjød sig Klarhed over Jorden
Og Himlens Glands vi aaben saae.
En Yngling, klædt i hvide Klæder
Af Lyset væv'de, for os staaer —
En Hyrde, troede vi, som freder
Histoppe Himlens gyldne Faar.

Han sagde: Fryd! jeg er Forkynder
Af hvad idag er Eder mødt —
En Frelser fra al Verdens Synder
I Davids Stad er Eder født!
Husk vel, hvad mine Ord bebude,
Og søg, til Tegnet vil sig tee:
Et lidet Barn, indsvøbt i Klude,
I Krybben lagt, I der skal see!

Saa talte han, og en Hærskare
Af Himlens Engle om ham stod —
Da lød der Sange, saligklare,
Da bølged om os Lysets Flod.
Men vi gik hen forat tilbede,
Vi kjende vel vor Konge nu —
Og siden har ei Jordens Glæde
Magt over os — ei meer dens Gru.

De Konger nu med Hyrders Skare
Sad sammen i fortrolig Krands,
Og Begges Hjorder samlet vare
Om dem i Stjernelysets Glands.
Der bleve Jøde, Hedning Lige —
Eet Herrens Folk de begge var,
Og Begge kaldte til eet Rige
Af Englen, som af Stjernen klar.

VIII.

Hvorledes Kongerne fandt det lille Barn Jesus i Bethlehem, og tilbade det.

For Bethlems Mure Toget stod —
Der læsse de nu af Kameler
Hvad disse bar af Byrde god:
Guld, Sølv og Purpur og Juveler.
Selv smykke de sig kongeligt
For til den største Drot at gange,
Og efter dem, vel stolt og rigt,
Den hele Hærmagt sees at prange.

Den gamle Melchior, med Haar
Saa hvidt som Snee, med Blik der haabe,
Ret som en Høipræst foran gaaer
I folderige Purpurkaabe.
I staalblaat Harnisk, rank og stor
Gaaer Balthasar, med Krigerkræfter —
Jaspar, den unge, sorte Mohr
I Guldstof klædt, ham følger efter.

Saa gaae de gjennem Bethlems By
I forskende, i dybe Tanker,
Dog har alt Englens Ord fra Sky
Hos Gubben, Manden fæstet Anker.
Hos Ynglingen end Hjertet slaaer
Dog tvivlende, han er urolig —
Det Kongenavn han ei formaaer
At rime med en Krybbes Bolig.

Dog Stjernen levner Tvivl ei meer:
Midt i sit Løb den brat mon standse
Og fast og stille man den seer
En Hyttes Gavl med Straaler krandse.
En gammel Muur, forfalden, graa,
Med Straatag, hvori Vinden leger —
Kan der en Konges Vugge staae? —
Ja, siger Gubben; Stjernen peger!

Den usle Stald omringes snart
Af alle Jordens Herligheder
Og Tjenerskaren i en Fart
De rige Gaver nu bereder.
I Hytten ind de Konger gaae,
Lys flyder gjennem Tag og Vægge —
Og Stjernens Glands der blænder saa
At de maa Haand for Øine lægge.

Da op sit Blik de kunde slaae
Og vant var til den Glands, der lued —
O, hvor formaaer vel, hvad de saae
At skildre, som ei selv det skued?
Her vorder stumt det stolte Sprog —
Dog er et Gjenskin deraf blevet.
Til fromme Billeder see dog:
Der finder, Sanger, Du det skrevet.

Der sidder i det usle Skur
Midt mellem Ore, Aseninde,
Paa fattigt Straa, ved øde Muur
Vel med sit Barn en stille Kvinde.
En Viv? — Sku hendes Aasyn kun —
O nei, til ingen Mand hun kjender!
Med Jomfrublik og Jomfrumund
Fra jordisk Lyst hun reen sig vender.

Dog er det hendes egen Søn
Hun holder moderlig paa Skjødet:
Thi hende har Guds Kraft i Løn
Med Himmelsalmagt gjennemglødet. —
Det siger hendes Moderblik
Og Haanden paa det rene Hjerte,
Hvori Guds Lyst hun smage sik,
Men og skal føle selv Guds Smerte.

Ei Guld, ei Krone har hun paa:
En saadan Kvinde Pragt ei pryder —
En simpel Kjortel, dunkelblaa,
Om hendes rene Legem flyder.
Det hvide Slør som Gudsbrud har
Hun om sit Hoved lagt, og beder —
Dog Stjernen, tindrende og klar,
En Glorie om hende breder.

Paa Barnet falder og det Skjær:
Dets Aasyn friskt og deiligt smiler,
Som andre Børn det nøgent er
Og hjælpeløst paa Skjødet hviler.
Saa stille ligger det, saa sødt —
De kan fra det ei vende Øie,
Den unge Mødr selv bliver nødt
For det sin stolte Hals at bøie.

Forvirret af slig Yndighed
Forglemme de den rige Gave —
Det Første, Haanden rører ved,
Det Ringeste, de grebet have.
Lidt Guld den Gamle lægger ned,
Og Manden Virakkarret svinger —
Men Ynglingen, i Taarer heed,
En Haandfuld Myrrha griber — bringer.

Jomfruen bøier mildelig
Sig for hver Skjænk, de Barnet byde.
Med Aand nu Blikket fylder sig —
Det Tegn hun synes ville tyde:
For Guden bliver Virak bragt
Og Guldet maa for Kongen gløde —
Men Myrrha? Myrrha bliver lagt
Paa Graven, smykker kun den Døde!

Gud, Konge, Menneske — og Død?
Hun strider med den skjulte Mening.
Om Ord fra hendes Mund og lød? —
Det veed ei Fyrsternes Forening.
Til Kongen vendt er deres Aand,
Mod ham de kun i Andagt stræbe
Og trykke Barnets spæde Haand
Saa stille til den hede Læbe.

Til ypperst Gave Aanden dog
Den vise Melchior nu førte:
Det gyldne Æble han fremtog,
Som Alexander før tilhørte.
Vel til hans Scepter gjort det var
Som Verdensaltets Tegn, det runde,
Og Verdens Skat det i sig bar —
Ei Mere Barnet rækkes kunde.

Knapt hor dets Blik, dets Aandes Duft
Dog Kuglen rørt — o see! da svinder
Den hen i Aske og i Luft
Og aldrig meer dens Spor man finder.
Nu see de en Forvandling stor
I Barnets Aasyn og dets Lader —
Thi paa dets Kinder Lyset boer,
I hvilket Himlens Hjem sig bader.

Og hvilket Oie! strengt og blidt —
Guds Flammer fra dets Dyb udstrømme.
Det Oie siger: Alt er mit!
Jeg kan forløse og fordømme. —
Nu dages det i deres Aand,
De gamle Skygger bort sig stjæle,
Nu løses deres Tungebaand —
De prise Ham, for hvem de knæle.

Hvo er det, som ved Siden staaer
Og lænet paa sin Stav, vel grunder
Andægtig paa hvad forestaaer,
Ei vant til saadant Himlens Under?
En aldrende, forstandig Mand,
En jordisk Leder, tro og stille —
Siig, hvor man bedre finde kan
En Pleiefader for den Lille?

Han tager Kongerne ved Haand
Og fører dem af Hytten rolig.
End længe staae de, glad i Aand,
Og see mod den forfaldne Bolig.
Et Tempels Rest den synes dem
Med brustne Steen, i Nattens Skygge —
Den Gud, som deri tog sit Hjem,
Han vil det prægtigt gjenopbygge.

Saa stode de i Tanker der
Og droge videre i Tanker —
Dog nu blev Reisen først dem svær,
Og Hest, Kamel udmattet vanker.
Nu Hunger, Tørst paa Alle faldt,
Og Søvnens Magt paa hvert et Øie, —
Selv Kongerne snart maatte alt
Til Spise og til Søvn sig føie.

Og see! et Drømmesyn for dem
Sig viste: Børnesjæle klare,
Som vinke dem, paa Toget hjem
En anden Vei, end bid, at fare.
„Ei til Herodes's falske Stad!"
Det Ord har deres Øre fundet, —
De vaagne op, de gaae fremad —
Nat er det, Stjernen er forsvundet.

IX.

Hvorledes Joseph flygtede med Jomfruen og Barnet.

Borte var Kongetogets Suus
Og mangen Nat kom mørk og blind,
Og øde var det dunkle Huus —
Da traadte Herrens Engel ind.
Hans Øie, straalende i Nat,
Paa Kvinden saae, paa hendes Søn
Den salig slumrende, og brat
Hans Ord for Joseph lød i Løn:

„Flygt Mand! flygt ad Egypten til —
Vent der, indtil jeg kalder Dig,
Herodes Barnet myrde vil —
Med det, med Moderen bortviig!"
I Josephs Drøm med Glands opsteg
Det Sendebuds Gestalt saa klar —
Da Søvnen flygted, Englen veg,
Opstod han med Maria snar.

Et Æsel fører han af Stald,
Indløser det med Offerguld,
Og paa dets Ryg, saa tryg mod Fald
Han løfter op den Jomfru huld.
Hun holder Barnet ved sit Bryst,
Han gaaer ved Siden, leder dem —
Og snart med Morgensolens Lyst
Er de alt langt, langt fra sit Hjem.

Men Inderskattens rige Pragt
Er skrumpet ind saa underlig:
I liden Bylt den skjuler sig
Som let paa Dyrets Ryg er lagt.
Og let og freidig gaaer den Fart,
Og overalt i deres Spor
Blier Mennesket af bedre Art
Og rigere Naturens Flor.

Og Luften bliver varm og blød,
Og Bjerge jævnes hvor de skred,
Og i den torre Ørkens Glød
Groe Roser op i deres Fjed.
Og hvor der fjernt i Hedningland
Uhyre Afgudsstøtter staae
Og stirre — naar forbi de gaae,
De vakle, styrte om paa Stand.

Og efter tolv Dagsreiser kun,
Alt i Egyptens hede Sand
Dem vinker med sin Palmelund
Et blomstrende Oaseland.
Der aander Himlen evig Fred,
Der dufter Jorden Balsom blid —
Der hvile de ved Kildens Bred
Og vente, indtil Herrens Tid.

X.

Hvorledes Herodes lod myrde Dørnene i Bethlehem.

I Bethlehem de samme Dage
Da Joseph flygtet var med Sine,
Nu hæver der sig Hyl og Klage:
Der jamre Kvinder, Smaaborn hvine.
Som Orknens Tigre, blodig vilde,
Der Bødler kaste sig paa Rovet,
Og myrde Børn, som nys har sovet
Ved Moderbrystet, Livets Kilde.

Den mindste Glut ei bliver skaanet,
Men før han smile kan, fordærves —
Selv han som smiler, bliver haanet,
Ei Naade ved hans Blik erhverves.
En anden hist med halvløst Tunge,
Om Hjelp, om Hjelp! paa Fader kalder —
Da blinker Sværdet alt, det tunge,
Og ham midt i hans Stammen falder.

Og ned fra Bjergets nære Rygge
Paa Blodets Mark, paa Hjemmets Luer,
Paa Skriget, Slagteriet skuer
Den Stammemoders blege Skygge.
Sin Afkom seer hun Sværdet høste,
Og kan ei hindre det, kun græde —
Rachel vil ei sig lade trøste,
Det er forbi med hendes Spæde.

Men Kong Herodes's Bødelknægte,
Hvor ivrigt de end slaae og speide,
Den Rette dog ei træffe mægte —
Han bæres fjernt, i sikkert Leide.
Han drømmer blidt ved Moders Hjerte,
For Morderknægte nu vel sparet —
Det er et Barn, til anden Smerte,
Til anden Dødskval opbevaret.

Som Mand vil han i Landet vandre,
Og gjøre Tegn, og lade høre
Guds eget Ord, og Alt forandre,
Til Himmelriget Mange føre.
Til Riget, hvorfra ingen Mester
Sit Land med Voldsmagt kan bevare —
Til Riget, som til Folk, til Gjæster
Har Sjæle kun, og Engles Skare.

Men han, det Riges Konge, Grunder,
Han vandrer Veien ei til Thronen,
En Synders Kors han sukker under,
Af Torne kun han bærer Kronen!
For Brøden, som paa Verden ruged',
Han, Herren, vil paa Korset bøde —
Hans Moder, dybt af Smerte knuget,
Vil staae derhos, og see ham bløde!

XI.

Hvorledes Kongerne kom til sit Hjem, og hvad der videre skede.

Men hine, som i tretten Dage
Nys Understjernen havde ført,
Saa ei de følte Veiens Plage
Og til Besvær ei havde hørt —
Nu da de sammen hjemad drage,
Hvor langsomt gaaer ei Toget frem!
Og ingen Ende synes tage
Den Vei, som nys foer hen for dem.

Snart taarner Fjeld sig op, snart gaber
En Afgrund tæt ved deres Fod,
Snart Veien sig i Sandet taber,
Snart standser dem en brolos Flod.
Er saa tilsidst den Hindring omme
I øde Lande maae de gaae —
Og naar de til beboede komme,
Kan Ingen deres Sprog forstaae.

Men hvor med Tegn, med Ord de kunne
Sig aabne Øie, Øre dog —
Fortælle de om hvad de funde
Paa dette underfulde Tog.
Med Ydmyghed, med Ømhed male
De Moderen med Barnet nu,
Og vække Længsel ved sin Tale,
Hed Længsel i hver Hørers Hu.

Og drage bort paa Legem trætte,
I Aanden friske, glade dog —
I Hjertet trygge, salig lette,
Om Storm og Veir end om dem slog.
De skildtes ikke fra hverandre —
To Aar hengik; da endelig
Seer man dem opad Bjerget vandre
Hvor Stjernens Lys først viste sig.

Dibben de stævne nu de Første
Af deres Folk og mangen Mand,
Som efter Stjernens Frelse tørste,
Og melde dem det Under an.
Fro reise sig da Unge, Gamle,
Og lægge Haand paa Værk i Fart.
Til et Kapel de Stene samle —
Paa Bjergets Tind det kneiser snart.

De gamle Guder bleve fjerne
Fra dette Tempels ny Altar:
Kun Barnets Billed i en Stjerne
I herlig Glands der stillet var.
For hine falske Guder væmmes
Nu Folkenes opladte Sind:
De sønderbrydes nu, de glemmes,
Og Stjernebarnet sættes ind.

Derpaa de fromme Konger droge
Saa fra hinanden, broderlig,
Og Barnets milde Fred de toge
Til eget Land, Enhver med sig.
Dog deres Hjerter ei af Veie,
Og ei af Lande skildtes vel:
Engang hvert Aar de samles pleie
Til Bøn i Stjernens nye Kapel.

Og hvergang der de sammen stode,
Da blev der mangelund fortalt
Om Barnetroens Sæd, den gode,
Som i saamange Hjerter faldt.
Af en usynlig Haand opbaaren
Saa let blev deres Krone dem —
Et barnligt Haab boer skjønt som Vaaren
Hos Folkene i deres Hjem.

Vel mangt et Aar gik før de Fromme
Hen i en saadan barnlig Tro:
Paa Bjerget hist de sammen komme
Alt meer end tretti Gange fro.
Araberkongen høiet rokker
Alt under Vægt af hundred Aar,
Og Mohrens før saa sorte Lokker
Er blevne nu til sølvhvidt Haar.

Saa knælede engang de Gamle
Sammen paa Barnets Altarrand,
Og om de Tre i Kreds sig samle
De Vise fra alt Morgenland.
Da træder under Templets Buer
En stille, simpel Pilgrimsmand —
Han i Kapellet om sig skuer,
Og melder strax sit Budskab an.

Han er fra Kongen! O, hvor hænge
Da Mændene ved hvert hans Ord!
Hvor lidet vidste de saa længe!
Hans Skildring nu — hvor ny, hvor stor!
Korsfæstelse, du marterfulde!
O Død af uudforsket Art!
Opstandelse, du underfulde!
O glæderige Himmelfart!

Det Bud vel Sandhed bringe kunde,
Han har ei Drømme forebragt:
Han i sin Mesters Sidevunde
Har selv sin Haand tvivlsbange lagt.
Saa gik han hen og vidt udbredte
Sin Herres og sin Mesters Navn!
Og nu han frem til Daaben ledte
De Gamle her i Barnets Navn.

XII.

Hvorledes Kongerne holdt Nadvere og døde.

Af Aanden nu de fyldte vare,
Og døbte i hans Ildbaabs Flod.
Iførte Præstedragt, den klare,
Høit løfted' de vor Frelsers Blod
I gylden Offerkalk, og hæved'
Hans Legem og, den Herre stor —
Og op til Nadvere de kræved'
Da Brødrerne i Templets Chor.

Og delte ud de høie Gaver
Med milde Hænder nu saa fro,
Som engang glad de offret haver
I hiin forfaldne Tempelbo.
Nu Offeret fra Barnet kommer,
Det Offer, som vor Frelser gav,
Som kan forsone Syndens Dommer,
Som tager Braad fra Død og Grav!

Da underbart med Drik og Spise
De havde glædet nu Enhver —
De trende gamle Konge-Vise
Det Maaltid til hinanden bær.
Hvor blev det tunge Hoved lettet,
Hvor kvæget deres matte Barm!
Paa deres Aasyn, rankt oprettet,
Faldt Glands fra oven, morgenvarm.

Som Ild det gjennem Vindvet brænder,
Og Huset fylder sig med Glød —
Steenvæggen Rosenpragt udsender
Og Buen straaler dunkelrød.
De Kongers Purpur er en Flammen,
Og deres Aasyn som en Vaar —
Hvorfra det Lys alt strømmer sammen? —
Det Stjernen er, som frem nu gaaer!

Da hæver sig de Gamles Øie
Og lukker mildt sig til igjen,
De gamle Hoveder sig bøie,
Som synke de i Søvnen hen.
Da vige Knæ og Lemmer alle
For sød, for evig Slummers Trang:
Sin Hytte lader Aanden falde
Som op til Stjernen alt sig svang.

Paa Konge-Ligene nedblinker
End Stjernen smilende en Tid —
Med stille Tegn nu Budet vinker,
Da hæver sig en Gravsang blid.
De Brødres smertesøde Tone
For Hedningernes Første gaaer —
Og Engles Lovsang for Guds Throne
Med Jordeklagen sammenslaaer.